

csikorog a csendre
ömlik rekedt ének
féktelen-szép nyájam
ordas-falka kerít
elűz az mezőről
havak útján kerget
elűz az friss zöldről
vér-hóba elterel

nyomunkba szegődött
fogak csattogása
ó hogy már megtérnénk
csodaszarvasnyomról
ó hogy térnék haza

csodaszarvasnyomról
nyomunkba szegődött
fogak csattogása

vér-forró szép nyájam
ordas-falka kerít

megtérnénk ó térnék
csodaszarvasnyomról

csodaszarvasnyomon
elbitangolt nyájam
testemből kiszakadt
édes-egy fiaim

TORNAI JÓZSEF

Mondjuk a könyörgést

*Kinyíltál, mint a szilva,
jobban, mint a szilva,
kinyíltál, mint a hullám,
jobban, mint a hullám,
kinyíltál, mint egy könyv,
jobban, mint egy könyv,
kinyíltál, mint egy seb,
mint a hosszába hasított fa,
mint a megrepedt szik,
kinyíltál, mint én,
kinyíltam, mint te,
és bezúdult a szarvas:
egyik agancsán mocsárba süllyedt tankok,
másikán égő városok szemei,
egyik agancsán kisdéd, madzagra kötve,
másikán varangy, hártvás lábai közt géppisztollyal,
egyik agancsán beszakadt szentélyű templom,
másikán hársfa felhőszakadásban,
egyik agancsán holdfény-csónak,
másikán rozskeresztek,
ablakkeresztek, fakeresztek,
egyik agancsán a te napkorong-arcod,
másik agancsán az én napkorong-arcom,
és mondjuk a könyörgést
minden időkre:
Ne tépesd ki a szívünket,
Nap-istenünk,*

ne fojts sötétbe;
mi csak egyszer
táncolunk itt a fűvön,
csak egyszer
lehetünk előtted
kő, víz, láng,
madár-férfi és madár-asszony.

Bíbic koromban

Míg a bíbic sírt a vadvíz fölött,
szélben a fejem fölött,
tavaszi vetések fölött,

a hosszú parton ülve
mindent láttam,
mindent hallottam,

úsztam a csiborokkal
ebihalak fekete pont-levesében,

kákásan-zölden gőzölögtem
az esőben,

ázott hajam nádas volt,
szívverésem férfi és női volt,
gyerek-szemem a föld tükre,
mennybolt lehelete sóhajtásom

